

ר' יוחנן תלמידי חכמים שעוסקים בהלכות עבודה הרי זה כאילו נבנה בית המקדש בימיו פירוש המשניות לא יאמר שאין צריך לעסוק בהלכות עבודה חפץ חיים מאמר [תורה אור פרק ד'] הביא מבאר שבע דזה שאיתא בפרק בית שמאי הלכתא למשיחא אלא דרוש וקבל שכר דר"ל מלבד שכר של לימוד התורה יש שכר שכאילו עשה עבודה אמר רבא כל העוסק בתורה פשוט פשוט ר"ל דלאו דוקא שעוסק בעבודה אלא אפילו בשאר חלקי התורה, ובאר הרמב"ם בהגהה תורה אור דרבא גם כן ר"ל רק שעוסק בתורה בהלכות עבודה אלא שכוונתו לחלוק על ריש לקיש דאין צריך עולה שעיקר של התיקון נעשה על ידי לימוד של הלכות של עבודה, ולא כריש לקיש שעיקר התיקון הוא על ידי עבודה ולימוד הוא טפל [וכשיבנה בית המקדש יצטרך להביא קרבן מגזירת הכתוב, כמבואר בשבת דף יב' ר' ישמעאל קרא והטה ואמר לכשיבנה בית המקדש אביא חטאת שמינה]

מאמר תורה אור פרק א' אמירת מלות הפרשה אינו מגיע לשלימות דעיקר הוא העוסק בהלכה כמבואר בדברי ר' יוחנן ת"ח העוסקים וכן איתא במשנה ברורה סי' א' ביאור הלכה סעיף ו', וכן סימן מח משנה ברורה סעיף א' עיי"ש פרישה על הטור סימן א' בפרשת קרבנות אמר יהי רצון אבל במשנת איזהו מקומם סימן מח' לא הביא הטור יהי רצון מכיון שאינו מביא כל הדינים

טור סימן א' הביא לומר פרשת קרבנות ומכיון שבמקום הקרבת קרבן צריך לומר ביום וב"י ציין לעיקר דברי הטור לומר פרשת קרבנות תענית דף כו' דאמריה קרבנות במקום קרבן וגם כן ציין לדברי ר' יצחק דפרשת חטאת ואשם הוא במקום קרבן ובסימן מח' הביא לומר פרק איזהו מקומן ומקור הוא מדברי ר' יוחנן דת"ח העוסקים בהלכות עבודה וי"ל דשני הלכות הם א' דאמירת הפרשה הוא במקום קרבן וב' דלימוד הלכות הוא כאילו עושה עבודה, ולכאורה לימוד הלכות אין צריך ביום ואם כן יש לעיין דבדאי לימוד הלכות צריך לידע הדינים להיות במקום עבודה, אבל אמריה הפרשה שמא שייך אף שאינו יודע וצ"ע עולת תמיד אמירת פרשת קרבן צריך להיות בעמידה ואלויה רבה סימן א' הקשה עליו דב"י סימן קב' דמי שיושב ואומר פסוקי דזמרה או שאומר קרבנות חזין דיכול לומר קרבנות בישיבה, ואלויה רבה חולק דיכול לישוב באמירת קרבנות, ויש ליישב עולת תמיד דפרשה של קרבנות הוא ממש כהקרבת קרבן וצריך להיות בעמידה וב"י דעוסק ביושב ואומר קרבנות קאי באמירת איזהו מקומם דהוא הלכות עבודה וזה אינו ממש כמו עבודה לומר דוקא בעמידה

מיכאל שר הגדול מקריב עליו קרבן תוס' ד"ה ומיכאל באר דמקריב נשמה של צדיקים או כבשים של אש ולפי זה כתב תוס' שאנו אומרים בשמונה עשרה ברצה, ואשי ישראל תקבל ברצון דאף בזמן הזה יש קרבן שמקריב מיכאל וי"א דקאי על מה שאמר לעיל והשב את העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל גם כן השב טור סימן קכח' גם כן הביא שני פירושים אלו אבל בפשט הראשון כתב דאשי ישראל הוא תפלה דבמקום קרבן והקשה הט"ז דהרי אנו אומרים ואשי ישראל ותפלתן תקבל ברצון ועל כרחך אשי ישראל לאו תפלה, ותי' דהרי איתא בברכות דמי שמתפלל אחר זמן תפילה שכר תפילה יש לו שכר תפילה בזמנה אין לו, ואם כן יש לומר דאשי ישראל הוא במקום תפילה בזמנה שהוא במקום קרבן ותפילה אחר זמנה לאו אשי ישראל ואנו מתפללים גם עליו דיתקבל ברצון אלויה רבה נוסח שאשי ישראל ותפלתן מהרה תקבל לא שייך פירוש התוס' דקאי על קרבן של מיכאל שמקריב נשמות של צדיקים דאין לומר על זה מהרה כאילו מתפלל על מיתת צדיקים

משנה אחד המרבה ואחד הממעיט ובשולחן ערוך סימן א' טוב מעט בכוונה מהרבה שלא בכוונה באר מגן אברהם דאם שניהם בכוונה שייך אחד המרבה ואחד הממעיט, ואם המרבה אינו מתכוון טוב יותר להיות מעט בכוונה מתוקה שנת העובד ט"ז דמי שלומד בהתמדה וישן מה שצריך מקבל שכר כמי שאינו ישן

מתעסק בקדשים רע"א תשו' תנינא סד' למה צריך דין דשוטה פסול לעבודה תיפוק ליה דבלאו הכי הרי הוא מתעסק ומתעסק פסול בקדשים אחיעזר חלק ב' סימן ד' אות ד' תי' דדין של מתעסק בקדשים הוא רק בשחיטה דשני דרשות של הגמ' הם בשחיטה ר' חיים [סטנסיל חולין דף יג'] רש"י שם קטן אם אין לו מחשבה פסול משום דלא הוי לשמה והקשה תוס' הרי סתמא לשמה ותוס' פירש פסול משום מתעסק, ותי' ר' חיים דגם רש"י ס"ל דפסול משום מתעסק אלא שס"ל דפסול מתעסק הוא רק משום דיש בו דין שצריך לשמה, ואם כן רק בעבודה שצריך לשמה נפסל במתעסק אבל עבודה שאין צריך לשמה אין לו פסול מתעסק כגון עבודה של הטבת הנרות, ובאר ר' חיים דלפיכך צריך פסוק שקטן פסול לעבודה בעבודה שאין צריך לשמה ואין לו פסול מתעסק

רע"א שלא תירץ כמו אחיעזר ור' חיים ס"ל דפסול מתעסק הוא בכל העבודת והניח בצ"ע למה צריך דין דשוטה
פסול לעבודה